

[illegible]

Wetenschap en schepping

“In het begin schiep God de hemel en de aarde.”
Genesis 1:1

Wetenschappers blijven steeds meer ontdekken over de onmetelijkheid en complexiteit van het universum. Velen van hen geven openlijk toe dat hoe meer ze het onderzoeken, hoe meer ze ervan overtuigd raken dat een Allerhoogste, Intelligente Schepper verantwoordelijk is voor al die grootsheid. Dit was al lang geleden duidelijk voor de profeet David, die schreef: „De hemelen verkondigen de heerlijkheid van God; en het firmament toont Zijn werk. De ene dag spreekt tot de andere, en de ene nacht toont kennis aan de andere.“ Psalmen 19:1,2

De profeet Jesaja verzekert ons dat God „de aarde heeft gevormd . . . Hij heeft haar niet tevergeefs geschapen, Hij heeft haar gevormd om bewoond te worden“ (Jesaja 45:18). Het is duidelijk dat God de aarde heeft gevormd om bewoond te worden. Het scheppingsverslag in Genesis onthult dat de mens de belangrijkste bewoner van de aarde zou zijn.

Toen God onze eerste ouders schiep, zei Hij tegen hen: „Wees vruchtbaar en vermenigvuldig u, en bevolk [Hebreeën: vul] de aarde, en onderwerp haar; en heers over de vissen van de zee, en over het gevogelte van de lucht, en over elk levend wezen dat op de aarde

beweegt.” (Genesis 1:28). Maar om deze erfenis ten volle te kunnen ontvangen, was het noodzakelijk dat de mens zijn trouw aan de goddelijke wet zou bewijzen. Adam faalde hierin en werd veroordeeld tot de dood.

Dit betekent niet dat Gods plan mislukt is. De Bijbel openbaart dat God door Christus een ver e verlossing voor de gevallen mens heeft voorzien. „Zoals in Adam allen sterven, zo zullen in Christus allen levend gemaakt worden.“ (1 Korintheërs 15:22). De mens zal van zijn ongehoorzaamheid worden bevrijd en de kans krijgen om te bewijzen dat hij het waard is om te leven in de prachtige woning die zijn Schepper heeft voorzien. De aarde zal volledig bewoond zijn, niet door een stervend geslacht, maar door een geslacht dat hersteld is tot volmaakt leven en gewapend is tegen de zonde door kennis, verkregen uit ervaring met de verschrikkelijke gevolgen van ongehoorzaamheid.

Dit grootse project van het herstel van het dode en stervende menselijke geslacht wordt in de Bijbel beschreven met het woord „opstanding”. Ook noemde Petrus het „tijden van herstel”, waarvan hij zegt dat er door Gods heilige profeten over werd gesproken sinds het begin van de wereld. (Handelingen 3:20,21). Net zoals de eerste hoofdstukken van de Bijbel de essentiële feiten over de schepping en de zondeval van de mens vermelden, zo onthult de rest van de Bijbel het plan van de Schepper voor het herstel van degenen die Hij geschapen heeft om heerschappij over de aarde te hebben.

Het zou ons geloof in de Bijbel als de Openbaring van Gods plan voor ons moeten versterken, wanneer we beseffen hoe nauwkeurig deze veel van de essentiële feiten over de aarde beschrijft. Zo geloofden de mensen in de oudheid bijvoorbeeld dat de aarde plat was, maar nu staat vast dat de aarde bolvormig is. Naar dit feit werd al 3.000 jaar geleden in de Bijbel verwezen. In het boek Jesaja lezen we over „de omtrek van de aarde“. Jesaja 40:22

De oude wijzen van India leerden dat de aarde rustte op de rug van een olifant die op een schildpad stond. De Grieken stonden bekend om hun grote wijsheid, maar de beste theorie die zij konden afleiden was dat de aarde op de rug van Atlas rustte. De Bijbel verkondigde de waarheid op dit punt al lang voordat deze door menselijke wijsheid werd ontdekt. De profeet Job zei over de Schepper: „Hij spreidt het noorden uit over de leegte en hangt de aarde aan het niets.“ Job 26:7

DE FUNDERINGEN VAN DE AARDE

De Schepper vroeg aan Job: „Waar was jij toen Ik de fundamenteën van de aarde legde? Zeg het, als je het begrijpt.“ En nogmaals: „Wat ondersteunt haar fundamenteën, en wie heeft haar hoeksteen gelegd?“ (Job 38:4,6). In het licht van de nu vaststaande geologische waarheden lijkt het erop dat deze vragen verwijzen naar specifieke kenmerken in de vorming van de aarde. De woonplaats van de mens heeft inderdaad „fundamenteën“ die stevig rusten op wat

wordt beschouwd als een solide massa van nikkel-ijzer, die de kern van het centrum van de aarde vormt.

De „hoeksteen“ van de aarde lijkt enigszins op de „hoofdhoeksteen“ van een piramide, behalve dat deze zich niet bovenop maar in het midden bevindt. Het gehele gewicht van de aarde drukt dus neer op haar centrale kern. In 'The Making of the Earth' (Encyclopedia of Modern Knowledge, blz. 192, 193) noemt professor J. W. Gregory zeven massieve fundamente die de bovenste aardkorst ondersteunen. Deze bevinden zich in Noord- en Zuid-Amerika, Azië, Afrika, Australië en twee in Europa.

Hoewel de oceanen een enorm gewicht hebben en goed worden ondersteund door een bodem van zwaar basaltisch materiaal, heeft de Heer gezorgd voor extra ondersteuning voor de continenten. Geen wonder dat de psalmist over de Schepper schreef: 'Hij heeft de wereld op haar fundamenteën geplaatst, zodat zij nooit zou wankelen.' Psalm 104:5

AFMETINGEN

God stelde Job nog een belangrijke vraag over de aarde: „Wie heeft haar afmetingen vastgesteld, als je dat weet? Of wie heeft er de meetlijn over uitgespannen?“ (Job 38:5). Afmetingen zijn van vitaal belang voor een architect bij het ontwerpen van een gebouw. Niet alleen moet het gebouw zelf de juiste verhoudingen hebben, maar deze moeten ook in verhouding staan tot de omringende objecten en omstandigheden.

Zo was het ook bij het ontwerp van de aarde. De grote Architect koos afmetingen die in alle opzichten geschikt waren voor het doel van zijn ontwerp. De diameter van de aarde bedraagt ongeveer 8.000 mijl. Het belang van deze afmeting wordt pas duidelijk wanneer deze wordt vergeleken met de kleinere omvang van de maan en met de veel grotere omvang van Jupiter en Saturnus.

Men neemt aan dat de oceanen op aarde zijn ontstaan uit waterdamp die in de vroege stadia van de vorming van de aarde, toen deze nog een hete massa was, werd uitgestoten. De diameter van de aarde zou daarom de hoeveelheid van deze damp bepalen in verhouding tot de oppervlakte van de aarde. In het geval van de maan, die veel kleiner is, was de hoeveelheid water die uit haar gassen voortkwam zo klein dat deze volledig opdroogde toen de maan afkoelde, met als gevolg dat er geen water op de maan is. Wetenschappers vertellen ons daarentegen dat planeten ter grootte van Jupiter en Saturnus zulke enorme hoeveelheden waterdamp hebben afgegeven dat hun landmassa's volledig onder grote dieptes van water of ijs zijn bedolven. Als de aarde bewoonbaar moest zijn voor de mens, moest ze de juiste grootte hebben, en de goddelijke Architect wist wat die afmeting moest zijn.

Ook moest de afstand tot de zon precies goed zijn, zodat de aarde voldoende verwarmd zou worden zonder te heet te worden. De zon bevindt zich op ongeveer 93 miljoen mijl van de aarde. Wetenschappers vertellen ons dat als de zon 120

miljoen mijl verder weg zou staan, we allemaal zouden bevriezen. Of, als de zon tot op 60 miljoen mijl van de aarde zou worden gebracht, zouden we allemaal verbranden; zelfs de vegetatie zou door de hitte worden vernietigd.

Hoe veelzeggend waren de vragen die de Schepper aan Job stelde: „Wie heeft de maten ervan vastgesteld, als je dat weet? Of wie heeft er de meetlijn over gespannen?“ Dit waren geen loze vragen. Ze waren door de Schepper bedoeld om Zijn wijsheid en liefde te openbaren bij het verschaffen van deze prachtige thuis voor de mensheid.

HOE GESCHAPEN

De Bijbel legt niet uit hoe God zijn schepping tot stand bracht. De Bijbel stelt eenvoudigweg dat „God de hemel en de aarde schiep“. Wetenschappers zijn het er echter algemeen over eens dat, ongeacht de oorsprong van het materiaal waaruit de aarde bestaat, er een tijd was waarin het aardoppervlak een hete, gesmolten massa was, die daarna langzaam afkoelde tot wat het nu is.

In grote lijnen beschrijft de Bijbel dit met de eenvoudige uitspraak dat de aarde „vormloos en leeg“ was, „“, dat wil zeggen: zonder vorm (Genesis 1:2). Het eerste hoofdstuk van Genesis gaat over deze tijd, toen de aarde nog ongeschikt was voor leven. Dit scheppingsverslag verwijst naar zes fasen, dagen of tijdperken van ontwikkeling waarin de aarde tot haar huidige bewoonbare toestand is gekomen.

SCHEPPING

Geologen hebben deze ordelijke ontwikkeling ontdekt, en hoewel zij niet hetzelfde aantal tijdsindelingen hanteren als in Genesis, zijn hun ontdekkingen over wat er tijdens de verschillende ontwikkelingsfasen plaatsvond opmerkelijk in overeenstemming met Genesis. Wetenschappers onderscheiden vier hoofdperioden, die zij verder onderverdelen in kortere perioden.

Het is niet nodig al te nauwgezet te zijn bij het vaststellen van de overeenstemming tussen de door de wetenschappers vastgestelde perioden en de 'dagen' van Genesis. Het verslag in de Bijbel over hoe de aarde werd voorbereid om leven te ondersteunen, is immers vervat in eenendertig korte verzen, terwijl er door wetenschappers bijna ontelbare boekdelen zijn geschreven over dat machtige werk. De zes algemene indelingen waren blijkbaar alles wat de Schepper nodig achtte te vermelden om zijn eerbiedige volk de informatie te geven die nodig was om hun geloof te behouden.

DE EERSTE DAG

In het begin van de eerste 'dag' zweefde Gods Geest – zijn almachtige kracht – 'over de wateren'. (Genesis 1:2). Het Hebreeuwse woord dat hier met 'bewoog' is vertaald, betekent 'broeden', zoals een vogel die over zijn nest broedt. Zoals we weten, kent het broedproces verschillende stadia. Er worden takjes verzameld om het nest te bouwen. Deze worden bekleed met gras of ander zachter materiaal, en ten slotte met zacht dons

voor het comfort van de jonge vogels. Vervolgens worden de eieren gelegd en warm gehouden totdat de kuikens uitkomen.

In algemene zin is dit een treffende illustratie van hoe de Geest, of kracht, van de Schepper over de wateren van de aarde broedde, opdat er uiteindelijk een thuis gereed zou zijn voor de ontelbare schepselen die Hij voor de aarde in gedachten had, en in het bijzonder voor de mens. Dat broeden begon aan het begin van de eerste dag, toen „duisternis op het oppervlak van de diepte lag“, en duurde voort totdat de mens, man en vrouw, aan het einde van de zesde „dag“ naar Zijn beeld werd geschapen. Genesis 1:2, 27-31

Toen Gods Geest over de wateren begon te zweven, „was er duisternis op het oppervlak van de diepte“. Aangezien dit plaatsvond vóór het moment waarop land en water werden gescheiden, bestond het aardoppervlak uit één uitgestrekte oceaan. God vroeg aan Job: „Wie heeft de zee met deuren afgesloten, toen zij doorbrak, alsof zij uit de baarmoeder was voortgekomen? Toen Ik de wolk tot haar gewaad maakte en dikke duisternis tot haar doek?“ Job 38:8,9

Gods vraag zou wel eens kunnen duiden op de manier waarop de zee is ontstaan. Wetenschappers zijn het erover eens dat er, toen de aardmassa afkoelde, zich aan de buitenkant een vaste korst vormde. Een tijdlang hield deze korst de hete gassen ingesloten, of, zoals Gods vraag suggereert, „opgesloten . . . met deuren“. Maar het opgesloten gas zou een enorme druk opbouwen en „uitbarsten“ via ontelbare kleine kraters, verspreid over het aardoppervlak, om vervolgens af te

koelen, te condenseren en neer te dalen op het hete aardoppervlak. Zo werd de zee „geboren“, waarbij God het vergeleek met het tevoorschijn komen uit de baarmoeder.

De Schepper zei: „Er zij licht“, en door dit bevel „was er licht“ (Genesis 1:3). Wetenschappers hebben duidelijk aangetoond dat de zon lang vóór de aarde werd geschapen en waarschijnlijk het licht was waarnaar in het bevel van de Schepper werd verwezen, hoewel het de wolken van damp en gas die de aarde omringden niet met dezelfde helderheid doordrong als later het geval was.

Genesis 1:4,5: „God maakte een scheiding tussen het licht en de duisternis. En God noemde het licht ‘dag’, en de duisternis noemde Hij ‘nacht’.” Het was de aarde zelf die de scheiding tussen de duisternis en het licht maakte. De kant van de aarde die naar de zon was gericht, zou verlicht zijn, in vergelijking met de duisternis aan de andere kant van de aardbol.

GEEN VIERENTWINTIG UUR

Toen het licht van de zon vaag begon door te dringen in het dichte vochtige sluier dat de aarde omringde, kwam er een einde aan de eerste periode waarin God over de planeet waakte. Er staat geschreven: „De avond en de ochtend waren de eerste ‘dag’.” (Genesis 1:5). Sommigen zijn misleid door het woord ‘dag’ dat in deze uitspraak wordt gebruikt. Het is een vertaling van het Hebreeuwse woord ‘yowm’. Hoewel dit woord in het Oude Testament vaak wordt toegepast op een letterlijke dag van twaalf of vierentwintig uur, hebben

de heilige schrijvers het gebruik ervan niet op die manier beperkt.

In Exodus 13:10, Leviticus 25:29, Numeri 9:22 en op andere plaatsen wordt hetzelfde Hebreeuwse woord vertaald met ' ' jaar'. In Genesis 40:4 en Jozua 24:7 wordt het vertaald met 'seizoen'. In Genesis 4:3 en 26:8, en op vele andere plaatsen, wordt 'yowm' vertaald met 'tijd'. Deze verwijzingen maken duidelijk dat de betekenis van dit Hebreeuwse woord niet beperkt is tot een dag van vierentwintig uur.

Bovendien gebruikt de Bijbel het woord 'dag' vaak in een bredere betekenis. De periode van veertig jaar die de Israëlieten in de woestijn doorbrachten, wordt aangeduid als 'de dag van de beproeving in de woestijn'. (Psalmen 95:8). Jesaja verwijst naar het tijdperk van het koninkrijk van Christus op aarde als een 'dag'. (Jesaja 11:10). En in Genesis 2:4 wordt de gehele scheppingsperiode aangeduid als 'de dag waarop de Here God de aarde en de hemelen maakte'.

Het is dus duidelijk dat het Hebreeuwse woord 'yowm' simpelweg een tijd, seizoen of tijdperk aanduidt waarin bepaalde gebeurtenissen plaatsvinden of een bepaald werk wordt volbracht.

We lezen dat 'de avond en de ochtend de eerste dag waren'. Het Hebreeuwse woord dat hier met 'avond' is vertaald, betekent letterlijk 'schemering' of 'duisternis'. Wat de goddelijke Auteur ons kennelijk wil laten begrijpen, is dat elk van de scheppingsperioden een duister, donker begin had, en dat de voltooiing van het werk van elk tijdperk een stralende ochtend was. Het

was letterlijk waar van de eerste ‘dag’ dat deze begon in duisternis en eindigde met het goddelijke bevel: ‘Er zij licht.’

DE TWEEDE DAG

Tijdens de tweede scheppingsperiode ontstond de atmosfeer van de aarde. „En God zei: Er moet een firmament [uitbreiding] komen in het midden van de wateren, en dat moet de wateren van de wateren scheiden.” (Genesis 1:6). Deze scheiding van de wateren door de „uitbreiding” betekende dat het grootste deel van het water op de aarde bleef, terwijl een enorme hoeveelheid waterdamp in de atmosfeer werd vastgehouden.

Wetenschappers vertellen ons dat de overgebleven gassen die afkomstig waren van de hete aarde – waarvan een groot deel condenseerde tot een oceaan van kokend water – nu werden gebruikt om de atmosfeer te vormen. Maar deze gassen moesten door goddelijke wijsheid worden afgestemd om precies de juiste hoeveelheid zuurstof te leveren die nodig was voor de vele ademende schepselen op aarde die later zouden worden geschapen.

De profeet Jesaja schreef: ‘Hij spreidt de hemelen uit als een gordijn en spreidt ze uit als een tent om in te wonen’ (Jesaja 40:22). Wat een prachtige manier om de uitgestrektheid van de atmosfeer die de aarde omringt te beschrijven!

De atmosfeer van de aarde is van levensbelang, niet alleen vanwege de zuurstof die zij aan alle ademende

wezens verschaft, maar ook omdat zij de waterkringloop mogelijk maakt waardoor de aarde van water wordt voorzien. De zon verandert het water van de oceanen in damp, die in de atmosfeer wordt opgetild en als regen of sneeuw op de aarde neervalt. God vroeg aan Job: „Wie laat de regen vallen op dorre grond, in een woestijn waar niemand woont? Wie zendt regen om de uitgedroogde grond te bevredigen en het tere gras te laten opschieten? Heeft de regen een vader? Wie brengt de dauw voort?“ Job 38:26-29

De atmosfeer houdt miljarden tonnen water in suspensie, klaar om over de aarde te worden „uitgestrooid“. Wat een wonderbaarlijk bewateringssysteem! Hoe onthult dit de wijsheid van de goddelijke Architect! En hoe eenvoudig wordt het beschreven – God maakte het firmament en scheidde de wateren die onder het firmament waren van de wateren die boven het firmament waren: en zo geschiedde het. En God noemde het firmament „hemel“. (Genesis 1:7,8). Het Hebreeuwse woord dat hier met ‘hemel’ is vertaald, is hetzelfde woord dat ook met ‘lucht’ wordt vertaald. Het zou daarom net zo correct zijn om te zeggen dat God het ‘firmament’ lucht noemde.

Toen de vorming van de aardse atmosfeer voltooid was, kwam er een einde aan dat tijdperk. „En het werd avond en het werd ochtend: de tweede dag.“ Genesis 1:8

DE DERDE DAG

Tijdens de derde 'dag' of periode verscheen het landoppervlak van de aarde. 'God zei: "Laat de wateren onder de hemel [of lucht] zich op één plaats verzamelen, en laat het droge land tevoorschijn komen." En zo geschiedde het. En God noemde het droge land "Aarde"; en de verzameling van de wateren noemde Hij "zeeën"; en God zag dat het goed was.' Genesis 1:9,10

Spreuken 8:29 zegt dat de Heer „aan de zee Zijn besluit gaf, dat de wateren Zijn gebod niet zouden overschrijden, toen Hij de fundamenteën van de aarde vaststelde." Er wordt ons verteld dat als alle continentale massa's van de aarde zouden worden geëgaliseerd, het gehele landoppervlak van de aarde één tot twee mijl onder de oceaan zou liggen. Blijkbaar was dit het geval vóór de derde scheppingsdag.

Door goddelijk besluit, en onder de controle van goddelijke kracht, begon het aardoppervlak – dat toen nog een enigszins zachte korst was – te vervormen, waardoor de oceananbodems dieper werden en onze continenten omhoog werden gedrukt. Zoals in Job wordt uitgedrukt: „Tot hier en niet verder zult gij komen. Hier moeten uw trotse golven ophouden!" Job 38:10,11

„U hebt een grens vastgesteld die zij niet mogen overschrijden; opdat zij zich niet weer keren om de aarde te bedekken [zoals de oceanen oorspronkelijk deden]." (Psalm 104:9). Ook zei God in de derde scheppingsperiode: „Laat de aarde gras voortbrengen,

het kruid dat zaad voortbrengt, . . . naar zijn soort, waarvan het zaad in zichzelf is, op de aarde; en zo geschiedde het.” (Genesis 1:11). Zo worden de vroegste vormen van vegetatie beschreven.

Hoewel het Hebreeuwse woord dat hier met „gras“ is vertaald later werd toegepast op letterlijk gras, wordt het in deze tekst blijkbaar gebruikt om een meer algemene vorm van tere vegetatie te beschrijven. Sommige bijbelvertalingen vertalen het met „vegetatie“.

Het derde scheppings tijdperk omvatte wat wetenschappers omschrijven als het Carboon en het vroege Perm. Het was in deze tijd dat de weelderige vegetatie, die uitgroeide tot ware bossen, het materiaal leverde voor de steenkoolafzettingen op aarde.

Laten we hier even stilstaan bij de diepgaande betekenis van de uitdrukking „naar zijn soort“. Dit is de manier waarop de Heer aangeeft dat alle levenssoorten vastliggen, dat er geen evolutie van de ene naar de andere plaatsvindt. Er kunnen vele variëteiten van elke soort bestaan. Zo zijn er bijvoorbeeld vele variëteiten van rozen en honden, maar het zijn allemaal rozen en honden. Darwin zelf gaf dit in zijn **Origin of the Species** openhartig toe: „Ondanks alle inspanningen van geschoolde waarnemers is er geen enkel geval bekend waarin de ene soort in de andere is overgegaan.”

Wat betreft de hogere vormen van plantenleven zoals die vandaag de dag bekend zijn, zou de heer Darwin in een brief aan Sir Joseph Hooker hebben gezegd:

„De snelle ontwikkeling, voor zover wij dat kunnen beoordelen, van alle hogere planten in recente geologische tijden is een afschuwelijk mysterie.” (*The Evolution of Plants*, pagina 42, dr. D. H. Scott, M.A., L.L.D.). Dit was voor Darwin een „afschuwelijk” mysterie, simpelweg omdat het een ontkenning was van zijn evolutietheorie.

Wetenschappers zijn in de regel nog niet bereid hun evolutietheorie op te geven, maar ze geven wel toe dat er, wat de in de gesteenten aangetroffen geologische gegevens betreft, over de hele linie onverklaarbare hiaten bestaan, van de laagste vormen van planten- en dierenleven tot de hoogste. Met andere woorden, er zijn veel „ontbrekende schakels”, wat vrijuit wordt toegegeven door vooraanstaande wetenschappers als Wells, Huxley, Dana en anderen. Sommige wetenschappers spreken van ‘snelle overgang’ en ‘discontinuïteit’, waarmee ze bedoelen dat er geen bewijs is dat de ene soort in de andere is geëvolueerd.

Wells en Huxley erkenden de moeilijkheden. Toch gingen zij op basis van louter verbeelding verder om ‘bruggen’ te slaan, waarbij zij toegaven dat deze ‘voorlopig’ en ‘speculatief’ waren. Geologen schatten dat deze speculatieve overbruggingen een tijdsverschil van minstens 500 miljoen jaar overbruggen. Het ongelukkige hieraan is dat de leek die de werken van deze eminente mannen leest, geen onderscheid kan maken tussen wat zij op basis van de gesteentelagen als feiten vaststellen, en hun speculatieve overbruggingen.

We zouden deze gedachten kunnen samenvatten met een citaat van de Franse professor E. Perrier, zoals te vinden op pagina 75 van zijn boek „De aarde vóór de geschiedenis“. Hij schrijft: „Het relatief abrupte verschijnen van zoveel organische vormen is soms beschouwd als bewijs tegen de evolutietheorie. Ook is bewezen dat er in sommige geologische lagen plotseling een nieuwe flora en fauna is verschenen na de volledige verdwijning van oudere soorten die bewaard waren gebleven in de onmiddellijk voorafgaande lagen.“ Dit, zo merkte Perrier op, is “beschouwd als een onweerlegbaar argument ten gunste van onafhankelijke scheppingen.”

DE VIERDE DAG

De vierde „dag“ had betrekking op de zon, de maan en de sterren. De tekst luidt: ‘God zei: “Laat er lichten zijn aan het uitspansel van de hemel om de dag van de nacht te scheiden; en laat ze dienen als tekenen, en voor de tijden, en voor dagen en jaren . . . God maakte twee grote lichten; het grotere licht om over de dag te heersen, en het kleinere licht om over de nacht te heersen; Hij maakte ook de sterren.” Genesis 1:14-16

De oppervlakkige lezer zou uit deze tekst gemakkelijk de indruk kunnen krijgen dat de zon en de maan in deze periode werden geschapen, maar dat is niet het geval. De zon en de maan werden „in het begin“ geschapen, toen „God de hemel en de aarde schiep“. Zij maken deel uit van de „hemel“. Genesis 1:1

Het Hebreeuwse woord dat hier met „maakte“ is vertaald, heeft een veel bredere betekenis en een veel

breder gebruik dan dit. In Psalmen 104:19 wordt het weergegeven met „bestemde“. God „stelde de maan aan voor de tijden; de zon weet wanneer zij ondergaat.“ Gods werk op de vierde dag bestond niet uit het scheppen van de zon en de maan, maar uit het aanstellen ervan „om over de dag en over de nacht te heersen“, en opdat zij zouden dienen als „tekens, en voor de tijden, en voor dagen en jaren.“

Zoals we eerder opmerkten, was het het licht van de zon dat vaag doordrong in de omhullende duisternis die de aarde omringde in het eerste scheppings tijdperk, toen God zei: ‘Er zij licht.’

Het is duidelijk dat er al vóór de vierde scheppingsdag zonlicht de aarde bereikte, want dat was nodig voor de vegetatie die in het derde tijdperk groeide. Maar de zon en de maan ‘heersten’ toen nog niet in de zin dat zij seizoenen voortbrachten, wat blijkt uit het feit dat de enorme bomen die zijn afgezet om onze steenkoollagen te vormen, geen jaarringen vertonen die de jaren van hun groei aangeven.

DE VIJFDE DAG

De vijfde periode was gewijd aan het voortbrengen van zeeleven en „vogels die boven de aarde vliegen“ (Genesis 1:20). We lezen dat God grote „walvissen en alle levende wezens die zich voortbewegen, die de wateren in overvloed voortbrachten, naar hun soort“ schiep. Genesis 1:21

De Bijbel spreekt van „zeemonsters“ in plaats van „walvissen“. Strong's Concordance vertelt ons dat het

Hebreeuwse woord ook vertaald zou kunnen worden als „landmonsters“. Genesis 1:21 verwijst waarschijnlijk naar die enorme dieren waaraan wetenschappers namen hebben gegeven als dinosaurussen, Diplodocus en Tyrannosaurus, wat „reusachtige hagedissen“ betekent. Wetenschappers suggereren dat deze monsters weliswaar op het land konden leven, maar dat hun enorme gewicht het voor hen gemakkelijker maakte om zich in het water te verplaatsen, omdat het water hielp hun gewicht te dragen.

De uitdrukking ‘elk gevleugeld gevogelte’ (Genesis 1:21) hoeft in zijn toepassing niet beperkt te blijven tot gevederde vogels. Geologen hebben ontdekt dat er in deze periode enorme, gevleugelde wezens waren die niet gevederd waren, en waarvan de vleugels enigszins op die van een vleermuis leken.

Of het nu gaat om de reusachtige hagedissen uit deze periode, de wezens die uitsluitend in de zee leefden, of de gevederde of ongevederde vogels in de lucht: elke soort werd geschapen ‘naar zijn soort’. Dit wordt bevestigd door geologen, die vrijuit erkennen dat uit de getuigenis die te vinden is in ‘Het Boek der Rotsen’ blijkt dat elk van deze soorten plotseling verscheen, zonder enig bewijs dat ze een evolutionaire ladder hadden beklommen.

DE ZESDE DAG

Aan het einde van de zesde ‘dag’ schiep God de mens, naar Zijn eigen beeld. Het is dan ook passend dat juist

in dit tijdperk ook de landdieren werden geschapen die zouden voorzien in de behoeften van de mens.

Hoewel de vegetatie al tijdens de derde 'dag' verscheen, bleven er nieuwe plantensoorten verschijnen; de bloeiende planten en fruitbomen werden tijdens de zesde dag geschapen. Geologen hebben vastgesteld dat met het verschijnen van de bloeiende planten en bomen ook de honingbij verscheen. Op dat moment waren de bij en andere insecten nodig voor de bestuiving, en daarvoor zouden zij niet over voldoende voedsel hebben beschikt. De Schepper zorgde ervoor dat het 'natuurlijke' verlangen van de insecten naar voedsel er automatisch toe zou leiden dat zij de bloeiende planten en bomen zouden dienen bij hun voortplantingsproces.

Het kroonstuk van Gods aardse schepping was de mens. De Architect van de schepping ontwierp de aarde en al haar voorzieningen voor de mens. Bij het onthullen van de waarheid over de schepping van de mens neemt de heilige schrijver ons als het ware mee achter de schermen en laat hij ons horen hoe God tot zijn Zoon spreekt. Genesis 1:26: „Laten wij de mens maken naar ons beeld, naar onze gelijkenis; en laten zij heersen over de vissen van de zee, en over het gevogelte van de lucht, en over het vee, en over de gehele aarde, en over alle kruipende dieren die op de aarde kruipen.”

Het was ongetwijfeld een grote vreugde voor zowel de Vader als de Zoon om te weten dat nu het grote doel van alles wat door het 'broeden' van goddelijke kracht gedurende de voorgaande vijf 'dagen' was volbracht,

op het punt stond te worden verwezenlijkt. Hoe wonderbaarlijk de eerdere scheppingswerken ook waren geweest, er was nog steeds geen geschikte vertegenwoordiger van de Schepper die tot koning van de aarde kon worden aangesteld.

„Mannelijk en vrouwelijk schiep Hij hen.” (Genesis 1:27). Deze korte feitelijke vermelding wordt in het tweede hoofdstuk nader uitgewerkt. Hier leren we dat de man eerst werd geschapen en dat er enige tijd verstreek voordat de vrouw werd geschapen. Wat de man betreft, staat in het verslag : „De Here God vormde de mens uit het stof van de aarde en blies de levensadem in zijn neusgaten; en de mens werd een levende ziel.” Genesis 2:7

Hier worden twee wetenschappelijke waarheden over de menselijke anatomie uiteengezet: (1) Het organisme van de mens bestaat uit chemische elementen die in de aarde aanwezig zijn. (2) Hij leeft dankzij de zuurstof die hij in zijn longen inademt. Leviticus 17:11 zegt: „Het leven van het vlees is in het bloed.“ Het is nu bekend dat de zuurstof die in de longen wordt opgenomen, door het bloed naar elk deel van het lichaam wordt getransporteerd, en zo in leven wordt gehouden. Hoe wonderbaarlijk is het dat deze kennis al zo lang vóór de ontdekking ervan door de mens in de Bijbel is vastgelegd!

„De mens werd een levende ziel.“ Een levende ziel is een levend wezen. In Genesis 1:21 en 24 wordt hetzelfde Hebreeuwse woord vertaald met „levend wezen”, waarmee de lagere dieren worden bedoeld. Dit gebrek aan uniformiteit in de vertaling weerspiegelt

wellicht de wens van de vertalers om de traditie van de „onsterfelijke ziel” in stand te houden, die beweert dat mensen ergens in hun lichaam een vonk van onvergankelijk leven verborgen hebben die, wanneer het lichaam sterft, ontsnapt en de dood overleeft.

Hoewel de uitdrukking ‘levende ziel’ helemaal niet de traditie van de ‘onsterfelijke ziel’ impliceert, vonden de vertalers het blijkbaar beter klinken dan de uitdrukking ‘levend wezen’, die ze gebruikten wanneer het om lagere dieren ging. Als zij in beide gevallen de woorden ‘levende ziel’ of ‘levend wezen’ hadden gebruikt, zouden bestuderen van sommige bijbelvertalingen uit de Middeleeuwen veel eerder hebben ingezien dat de traditie van de ‘onsterfelijke ziel’ helemaal niet in de Bijbel wordt onderwezen. Zij zouden dan eerder geneigd zijn geweest de eenvoudige waarheid te aanvaarden die in Prediker 3:19-21 wordt uiteengezet, waar Salomo uitlegt dat mens en dier één en dezelfde adem hebben, en dat „zoals de een sterft, zo sterft ook de ander“.

Genesis 2:8,9 geeft meer details over de liefdevolle zorg van de Schepper voor de mens. „De Here God plantte een tuin in Eden, in het oosten; en daar plaatste Hij de mens die Hij gevormd had. En uit de aarde liet de Here God alle bomen groeien die een lust voor het oog waren en goed om te eten; ook de boom des levens midden in de tuin, en de boom der kennis van goed en kwaad.”

Omdat de mens naar het beeld van God was geschapen, kon hij de hogere dingen van het leven waarderen. Hoewel al Gods werken volmaakt zijn, en

daarom mooi wanneer ze in hun ware licht worden bekeken, wordt er in het eerste hoofdstuk van Genesis niets gezegd over de schoonheid van Gods schepping. De reden hiervoor ligt voor de hand. De lagere dieren konden schoonheid niet waarderen. Maar nadat de mens was geschapen, was het anders. Nu wordt de nadruk gelegd op schoonheid, zelfs nog vóór de voedselbehoeften. De mens moest niet louter leven om te eten; daarom voorzag de Schepper in de Hof van Eden in bomen die „aangenaam waren om te zien“.

VERLEIDING EN ONGEHOORZAAMHEID

Aangezien Adam naar het beeld van zijn Schepper was geschapen en koning van de aarde zou worden, kreeg hij de gelegenheid om kennis te maken met zijn heerschappij. Hij kreeg de verantwoordelijkheid om „al het vee“, „de vogels in de lucht“ en „alle dieren van het veld“ een naam te geven. (Genesis 2:19,20). Terwijl hij hiermee bezig was, werd duidelijk dat er geen geschikte metgezel, of 'hulpgenoot', voor Adam was. Dus schiep God, op Zijn eigen wijze, Eva. Genesis 2:18,21-25

Kort nadat Eva was geschapen, benaderde Satan de Duivel haar, werkend via de slang, en trok hij in twijfel wat God had gezegd over de dood als straf voor de zonde. „Jullie zullen zeker niet sterven“, zei hij tegen Eva, en voegde eraan toe: „God weet dat op de dag dat jullie daarvan eten, jullie ogen geopend zullen worden en jullie als goden zullen zijn, met kennis van goed en kwaad.“ Genesis 3:1-5

God wist, in Zijn oneindige wijsheid, van tevoren welke weg Adam en Eva zouden inslaan, zonder zich op enigerlei wijze in hun vrije keuze te mengen. Wetende dat zij ongehoorzaam zouden zijn, stond God dit toe. God wist dat de mensheid alleen op deze manier praktische kennis van goed en kwaad kon verwerven.

Zoals vooraf was gewaarschuwd, leidde Adams ongehoorzaamheid tot de doodstraf, en door erfelijkheid ging deze over op al zijn nakomelingen. Dit heeft veel verdriet en lijden veroorzaakt. Maar door deze ervaring leert de mensheid de verschrikkelijke gevolgen kennen van het overtreden van de wet van de Schepper.

God blijft echter van zijn menselijke schepselen houden. En „hoewel Hij verdriet veroorzaakt, zal Hij toch medelijden hebben . . . Want Hij kwelt de mensenkinderen niet graag . . .” Klaagliederen 3:32, 33

Omdat God zijn menselijke schepselen liefheeft, heeft hij voor hen verlossing voorzien door onze Heer Jezus Christus. Zo schreef Paulus: „Aangezien de dood door een mens is gekomen, is ook de opstanding van de doden door een mens gekomen. Want zoals in Adam allen sterven, zo zullen in Christus allen levend gemaakt worden.” 1 Korintheërs 15:21, 22

Dit werk om de mensheid weer tot leven te brengen op aarde zal worden volbracht tijdens de duizend jaar van het koninkrijk van Christus. Mattheüs 19:28; Openbaring 20:6

EEN NIEUWE SCHEPPING

Ondertussen is er, vanaf de eerste komst van Jezus, een ander scheppingswerk aan de gang. We zouden dit een „Nieuwe Schepping“ kunnen noemen. De apostel Paulus gaf ons hier een aanwijzing voor toen hij schreef: „Indien iemand in Christus is, is hij een nieuw schepsel; het oude is voorbijgegaan; zie, alles is nieuw geworden.“ (2 Korinthiërs 5:17). Jezus zelf werd een nieuwe schepping op het goddelijke levensniveau, en zijn ware volgelingen, die zich volledig toewijden aan het doen van Gods wil, hebben de zekerheid dat ook zij verheven zullen worden om bij Hem en bij hun hemelse Vader te zijn. Johannes 14:2,3; 17:24; Openbaring 3:21; 2 Petrus 1:4

Een nieuwe dag zal worden ingeluid door de opkomst van „de Zon der Gerechtigheid“. (Maleachi 4:2). De Zon der Gerechtigheid is Christus, en zijn trouwe volgelingen zullen bij hem zijn. Zij worden in de „eerste opstanding“ uit de dood opgewekt om met Christus te leven en te regeren. (Openbaring 20:4,5). Dit zijn „de rechtvaardigen“ die „zullen schitteren als de zon in het koninkrijk van hun Vader“. Mattheüs 13:43

Ondertussen zal de mens de gelegenheid krijgen om de voordelen van gehoorzaamheid te leren kennen. Uiteindelijk zullen allen uit de slaap des doods ontwaken. Dan, gewapend met de kennis die is opgedaan door ervaring met het kwaad, zullen degenen die de voorzieningen voor het leven aanvaardden die via Christus voor hen zijn getroffen en de dan geldende wetten van het koninkrijk gehoorzamen, in menselijke volmaaktheid worden

hersteld. Dan zal de mens, de koning van de aarde, voor eeuwig in het licht van het aangezicht van zijn Schepper wonen en genieten van de zegeningen van vrede, gezondheid en eeuwig leven.